

БОРИСУ ДМИТРОВИЧУ ЛЕПЕТЮКУ – 70 РОКІВ

Наприкінці липня цього року колишньому заступнику голови Державної служби геодезії, картографії та кадастру Міністерства екології та природних ресурсів України (2002-2004 рр.) Борису Дмитровичу Лепетюку виповнилося 70 років від дня народження.

Він народився 28 липня 1944 р. у с. Пилява Старосинявського району Хмельницької обл. в сім'ї службовців. Навчався у місцевій середній школі, після закінчення якої у 1961-му два роки працював слюсарем на Пилявському авторемонтному заводі. Але постійний потяг до знань не давав спокою молодому робітникові. Тому восени 1963 р. він вступив до Чернівецького державного університету на фізико-математичний факультет. Але недовго навчався молодий хлопець – тої ж таки осені його призвали на службу до лав Радянської армії. Після демобілізації у 1966 р. продовжив навчання в університеті й у 1971-му закінчив його, одержавши диплом інженера-фізика-оптика.

Прибув за направленням на роботу в Підприємство № 13 ГУТК СРСР у серпні 1971 р., де короткий час працював інженером в експедиції № 246, потім інженером в інструментальній майстерні, старшим інженером дослідної лабораторії з обслуговування електронно-обчислювальної машини (ЕОМ), начальником групи з автоматизації оброблення інформації.

У 1978 р. в підприємстві було введено в експлуатацію швидкодіючу ЕОМ ЕС-1022 на 80 тис. операцій за секунду. У зв'язку з цим було створено інформаційно-обчислювальний центр підприємства (ІОЦ), а його начальником призначено Б. Д. Лепетюка.

Маючи базову освіту з оптичного приладобудування в галузі геодезії та фотограмметрії, Борис Дмитрович з перших днів роботи в підприємстві активно займався освоєнням технології виконання усього комплексу топографо-геодезичних та картографічних робіт, раціоналізацією виробничих процесів та їх удосконаленням.

За час роботи в підприємстві подав більш як 20 раціоналізаторських пропозицій, які були впроваджені у виробництво. За активну участь у раціоналізаторській діяльності у 1980 р. йому було присвоєно звання "Кращий раціоналізатор геодезії і картографії" та видано нагрудний знак.

Б. Д. Лепетюк брав активну участь у громадській роботі колективу, а також у діяльності Українського товариства геодезії і картографії: упродовж п'яти років був секретарем партійної організації підприємства, 10 років був членом правління товариства (1996-2006). Він підготував і видав у співавторстві низку методичних праць, зокрема: методичні рекомендації "Вдосконалення топографо-геодезичних і картографічних робіт на базі широкого застосування нової техніки і технологій" (товариство "Знання", 1990 р.); навчальний посібник "Автоматизована побудова топографічних планів" для студентів спеціальності "При-

кладна геодезія" (КІБІ, УМК ВО, 1991. – 76 с.); Тлумачний словник з питань цифрового картографування кадастральних та інформаційних систем: основні терміни (К., ГУТКК; ТУ ГІШ ЗСУ, УТ ГАЗК, 1992).

Гортаючи його трудову книжку, особливо ті сторінки, де наведено відомості про заохочення та нагородження, знаходимо щорічно по декілька записів такого змісту: "За прийняту та впроваджену раціпропозицію...", "За розроблення та впровадження раціпропозицій...", "За участь у розробленні раціпропозицій...", "За впровадження нової техніки і технології...", "За активну роботу в науково-технічному товаристві "Гірниче...", "За успішне виконання творчих зобов'язань..." і т. д.

За 20 років роботи в підприємстві Борис Дмитрович став досвідченим, висококваліфікованим спеціалістом, відмінним організатором виробництва, ініціативним, авторитетним керівником, вимогливим до себе та своїх колег. Він приходив до мене на прийом за допомогою у вирішенні конкретних виробничих проблем з готовими варіантами їх вирішення. Мені залишалось або цілком погодитись з його пропозиціями, або внести лише деякі корективи і затвердити. Цим він вирізнявся серед інших керівників, які лише вказували на проблеми, а вирішувати їх доводилось керівництву підприємства.

Завдяки таким особистим якостям, як надзвичайна скромність, комунікабельність, висока працездатність, постійне прагнення до всього нового, передового, він мав велику повагу не тільки серед працівників підприємства, геодезичної служби і геодезичної громадськості України, а й країн ближнього зарубіжжя.

Незважаючи на велику зайнятість роботою на посаді керівника ІОЦ, читав лекції у Київському топографічному технікумі та керував дипломним проектуванням студентів 5-го курсу Київського інженерно-будівельного інституту.

У травні 1992 р. Б. Д. Лепетюк перейшов на державну службу. При комплектуванні кадрами Головного управління геодезії, картографії та кадастру при Кабінеті Міністрів України, створеного в листопаді 1991 р., його було призначено начальником відділу кадастру та геоінформаційних систем (після 1996 р. – науково-технічний відділ). На цій посаді він здійснював методичне керівництво роботами з топографо-геодезичного та картографічного забезпечення території країни, зі створення державних кадастрів та геоінформаційних систем, був координатором робіт від України з відновлення пунктів Дуги Струве.

"Борис Дмитрович Лепетюк своєю працею сприяв розвитку топографо-геодезичного і картографічного виробництва, підвищенню його технічного рівня на основі впровадження комп'ютерних технологій, цифрового картографування, геоінформатики" – так відгукується про роботу ювіляра колишній перший заступник начальника Головного управління геодезії, картографії та кадастру П. О. Романишин.

За участю Бориса Дмитровича було створено законодавчу, нормативно-правову та нормативно-технічну базу топографо-геодезичної та картографічної діяльності, розроблено і підготовлено до затвердження низку законопроектів та нормативних документів, серед яких: законопроект "Про внесення змін до

Закону України "Про топографо-геодезичну та картографічну діяльність", проект Закону України "Про національну інфраструктуру геопросторових даних".

За час роботи на державній службі він одноосібно або у співавторстві опублікував близько 20-ти праць, з-поміж яких знаковими є нормативні внутрішні документи: "Методика визначення вартості топографічних карт", "Методика перерахунку кошторисної вартості робіт Збірника укрупнених кошторисних розцінок (ЗУКР)", "Топографо-геодезичне забезпечення інвентаризації земель", "Стан та основні напрями розвитку топографо-геодезичної і картографічної діяльності в Україні" та інші.

У 2002 р. його було призначено на посаду заступника голови Державної служби геодезії, картографії та кадастру у складі Мінекоресурсів України, але вже у травні 2004 р. у зв'язку з ліквідацією служби його було звільнено з цієї посади і достроково відправлено на пенсію.

Та відпочивати Борису Дмитровичу аж ніяк не хотілось. Тому він того ж року влаштувався на роботу вченим секретарем Науково-дослідного інституту геодезії і картографії, а згодом старшим науковим співробітником картографічного відділу цього ж інституту, де трудився до остаточного виходу на пенсію у вересні 2010 р.

Трудова діяльність Б. Д. Лепетюка пов'язана також з вирішенням питань розвитку Києва, підтримання на сучасному рівні його міської геодезичної мережі, виконання спостережень за зсувонебезпечними ділянками на території міста, створення загальноміських баз і банків даних на основі геоінформаційних систем і цифрової карти м. Києва.

За активну участь у громадській, раціоналізаторській, науково-технічній та виробничій діяльності, значний внесок у розвиток топографо-геодезичних і картографічних робіт Б. Д. Лепетюка відзначено

державними нагородами:

ювілейною медаллю "Двадцять років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр." (указ

Президії Верховної Ради СРСР; медаль вручив командир в/ч 11870 26.12.1965 р.);

медаллю "В пам'ять 1500-річчя Києва" (указ Президії Верховної Ради СРСР та рішення виконкому Київської міськради від 18.04.1983 р.);

ювілейною медаллю "10 років незалежності України" (наказ Міністерства екології та природних ресурсів України від 23.08.2001 р. № 239);

Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (постанова Кабінету Міністрів України від 26.08.2004 р. №1119);

галузевими нагородами:

званням "Кращий раціоналізатор геодезії та картографії" (постанова колегії ГУГК при РМ СРСР та президії Центральної ради Всесоюзного товариства винахідників та раціоналізаторів від 28.03.1980 р.);

значком "Відмінник геодезії та картографії" (наказ ГУГК при РМ СРСР від 27.03.1981 р.);

Почесною грамотою Українського республіканського правління НТТ "Гірниче" від 20.03.1984 р.;

Почесною грамотою Підприємства № 13 за високої трудові успіхи (23.01.1989 р.);

нагрудним значком "За активну роботу в НТТ" (рішення президії ВРНТТ від 26.03.1987 р.);

нагрудним знаком "Знак Пошани" (розпорядження Київського міського голови від 05.07.2004 р. № 180);

відзнакою "Почесний геодезист України" (рішення правління УТГК від 17.10.2003 р.).

Вітаючи Бориса Дмитровича з 70-річчям від дня народження, колеги і друзі бажують йому міцного здоров'я, сімейного добробуту, успіхів та удачі у всіх справах, нових творчих здобутків на благо геодезії, картографії та України і вініують такими словами:

Тепло й добро нехай дарує світ,
Ну, а Господь – здоров'я і натхнення,
Щоб Ви жили ще много літ
Під Божим і людським благословенням!

© П. М. Шевчук

* * *

ДМИТРУ ФЕДОРОВИЧУ БАЙСІ – 80 років

Засновнику і ректору першого в Україні приватного вищого навчального закладу, що спеціалізується на всебічному охопленні питань земельних відносин в Україні, Дмитру Федоровичу Байсі виповнилось 80 років.

Байса Дмитро Федорович народився 1 жовтня 1934 року. У 1951-му, після закінчення середньої школи, вступив на фізичний факультет Дніпропетровського державного університету (ДДУ). 1950-ті роки для ДДУ були початком його бурхли-

вого розвитку, пов'язаним з післявоєнним розвоєм науки в Радянському Союзі і, зокрема, з розвитком ракетобудування, із створенням у Дніпропетровську науково-технічного комплексу "Південмаш", основою якого стало конструкторське бюро "Південне" Головного конструктора ракетних систем академіка М. К. Янгеля.

Після отримання диплому фізика Дмитро Федорович у 1958 р. став аспірантом в Інституті фізики Академії наук УРСР у м. Києві, який іще з довоєнних років був одним з провідних центрів країни з фізики напівпровідників, дифузійних процесів у твердому тілі, фізичної електроніки. Його науковим керівником була академік АН УРСР А. Ф. Приходько.

По закінченні аспірантури в 1961 р. Д. Ф. Байса почав працювати в інституті інженером, а з 1963 р. – науковим співробітником. Тема його кандидатської